

care se ivesc din faptul că faceți o meserie atât de perisabilă ?

De foarte puține ori s-a întâmplat să mă lupt, să caut cu înverșunare. Găsesc soluțiile, nu rătăcesc după ele. Nu mă consum în impasuri. Îmi place și perioada de încărcare ce precedă lucrul la un spectacol. Căutarea e munca mea, mai mult decât soluția propriu-zisă.

Aveți modele ?

Da, dar nu în adevăratul sens al cuvântului. Îmi place foarte mult ceea ce a realizat scenograful lui Fellini. E extrem de surprinzător, de bogat, de metafizic, de teatral. E o lume întregă.

Ce stare vă dă o scenă goală?

Teatrul gol este superb, dacă e teatru adevărat. Dacă nu, este sinistru, te înfioară. Dar de cele mai multe ori este foarte frumos, păstrează energia spectacolelor care s-au jucat acolo. Aș sfătui pe tinerii oameni de teatru să pășească într-un teatru gol. Să-l simtă...

Și atunci când în acest spațiu gol trebuie să ridicați o lume, ce senzații o prefigurează?

E cea mai vie parte a lucrului, aceea în care începi să îmbogățești nu un gol – pentru că o scenă goală nu e un vid –, ci un spațiu plin de energii pe care încerci să

le sporești, fără să-i strici acel echilibru și bogăția pe care o are prin simplitate. E bogăția unui vas care nu este gol, ci definește plinul. Uneori e greu să mă împrietenesc cu un spațiu gol, mă și cert cu el, dar mă cert cu dragoste. Învăț să-l cunosc, să-i simt ecurile, lumina, viața, misterul... Există ceva care îi leagă pe oameni de cer, de pietre, de alți oameni, de cărțile pe care le citesc, de hârtia pe care o desenează, de spațiu. Altfel, n-am putea comunica. Iar eu vreau să cred că pot să comunic.

Adina Bardaș

Sp profil

Mi-e dor de Carmen Galin!

“Iar pe mine m-au uitat cu toții! E minunat! E minunat!” (Cebov)

Replica de mai sus, duios-resemnată, pare să spună ce breasă ingrată mai suntem și noi, oamenii de teatru, refuzând să ne mai interesăm de cei plecați pentru o vreme sau pentru totdeauna din teatru... Dacă nu din iubire și stimă pentru artist, atunci, cel puțin, pentru a arăta publicului o față mai umană și, desigur, partea aceea a inimii, neatinsă de infarctul indiferenței.

Carmen Galin a fost, parcă dintotdeauna, un personaj. Poate și pentru că niciodată nu erai sigur, urmărindu-i jocul, dacă “aduce” personajele spre propria ei fragilitate și sensibilitate sau, pe nesimțite, împrumută de la ele trăsăturile care convin personalității sale. Dacă ar trebui să analizezi, cumva, aceste personaje, n-ar fi de mirare dacă le-ai investi cu trăsăturile interpretei, ea îmbogățindu-le, înobilându-le, recreându-le cu inima. Le-a fost, nu-i așa, mamă bună, învățându-le, cu răbdare, să rostească limpede cuvintele limbii române, să meargă plutind pe scenă sau pe pânza ecranului, să iubească, să trăiască și să moară înțelept.

Dintr-un pod plin de pânze de păianjen apare neliniștită, înspăimântată, ca un cățeluș de pripas, micuța Hedwig (**Rața sălbatică** de Ibsen). O umnează, în amintirile mele, fetele din **Mutter Courage** (Brecht) sau din **Diavolul și bunul Dumnezeu** (J.P. Sartre), fiecare cu alte probleme, cu altă voce și altă privire. Iată-o pe Irma (**Nebuna din Chaillot** de Giraudoux), sensibilitate rănită ce te obligă aproape la compasiune. Din depărtare vine și Ea (**Nu sunt Turul Eiffel**

de Ecaterina Oproiu), vulnerabilă și neliniștită, pentru ca apoi s-o descoperi pe o prispă de la Cornul Caprei, resemnată și împietrită (în **Niște țărani** de Dinu Sărau) sau tulburătoare, fremătând de dorință, în Marie (**Woyzeck** de G. Büchner) – rol atât de râvnit de actrițele lumii...

Am fost, în sala aceea rece ca gheața, prin anii '80, când Carmen și-a pierdut brusc glasul, pe la mijlocul spectacolului. Era un spectacol cu o piesă de Romulus Guga. Să fi fost **Evul mediu întâmplător**? Să fi fost Gloria? O Glorie învinsă de răceala, de înghețul nemilos din acei ani?

A fost, vai, o adolescență cu ochi mari, iscoditori ca două semne de întrebare, pe scena clujeană (în **Pasărea Shakespeare** de D.R. Popescu). O față care voia, parcă, să plătească așa, cu viața ei, toate păcatele lumii.

În film, ce intens îți vorbea Muta din **Tănase Scatiu!** Ce speriată te urmărea privirea ei, mult după ce ajungeai acasă! Și ce cochet purta eroina ochelarii, parcă ascunzându-se în spatele lor, în **Mere roșii!**

Dar, oricât aș evoca personajele cele mai diverse, două, inegalabile, îmi vin în minte, emoționându-mă: Sen De și vârul ei din **Omul cel bun din Seciuana** de Brecht la Piatra Neamț, în regia lui Andrei Șerban. Era, ciudat, și grațioasă, și viguroasă, în același timp. Sigură pe ea, înțeleaptă, plină de gingășie, sau bănuitoare, greu de ghicit. Misterioasă, fermecătoare, emoționantă!

Am revăzut-o, mai de curând, în

Mona (**Steaua fără nume** de Mihail Sebastian). Cum știa să fie marea vedetă, capabilă să lase impresia că nici nu vine din lumea aceasta și că tocmai a coborât din... Carul Mare!

Nici nu știu de unde își lua, mereu și mereu, mijloace proaspete, inedite, pentru a crea un nou personaj.

Te întrebi, serios, dacă marii regizori cu care a lucrat (Cătălina Buzoianu, Andrei Șerban, Silviu Purcărete, Cristian Hadjuculea, Alexandru Tatos, Anca Ovanez) au fost inspirați, distribuind-o, sau dacă ea a fost cea care le-a impus o anume viziune asupra personajelor. Ea, precum un alchimist, a creat, în taina laboratorului ei, cu inteligență și tandrețe, personaje atât de teatral-adevărate, atât de diafane.

Atunci, cum s-o uităm? Sau ea însăși, în mare secret, și-a dorit replici precum aceea a lui Firs: “M-au uitat? Nu face nimic”? Și totuși... Mi s-a făcut dor de Carmen Galin.

Elisabeta Pop

În **Steaua fără nume** (alături de Costel Constantin)

foto: Dan Vatamanuc